

JAN NERUDA:

Hřbitovní kvítí.

Na pahorku leží pole chudé — ostrov v časův proudu — máto známo, jako skříně skvostné na poklady čtyřmi bílými zdi obeháno.

Vrata jako zámek zrezavěly, povrch zhořel a spustlé sady — rasáhně zde ovšem žádná drzá ruka nložená na poklady.

Noha spěla má k těm chudým rovům, pouteova jak k hrobu spasitele, bych zřel místo, čtvrtá zim kde stála sbatový šat svůj na přítele.

\*\*\*

Zelená se tráva po hřbitově. Šnád ji nasilo zde ptačto zpěvné? Naděje spíš že to pohrobené zase vzešly, by šnád bylo zjevné.

Červená se kvítí po hřbitově. Šnád ho sázela zde lidská ruka? Ba spíš myslím, že to pohrobená láska jest i její drahá muka.

Však i zažloutlé zde bejli hnušné porodila v bolu země pustá, — ať ta podoba zlých vášní jistě, ta z tvých prsou, bratře, nevyvrstá.

\*\*\*

Porodila rosa kvítí malý po zářivém slunci prahnoucí, — duch tvůj jarý zrodil idealy, mile čistou myslí vanoucí.

Zubráló si slunce ranním květem, a již kvítí slabou hlavu kloní, a tvé oko nad zhořelým světem idealův horkou slzu roní.

Co květ toužil, předece vypláchno — políbením slunce uvadnul — tobě osud dal však jiné věno — nové přehlí, ty jsi uchvádnul.

OTAKAR CHARVAT:

K slunci...

Z česko-amerického života. Pokračování.

Štěpán Kuvala neměl o Americe ponětí. Byl zlákan několika dopisy přítele poměru naprosto neznaného, který náhodou za poměrně krátkou dobu domohl se jakéhosi menšího úspěchu. Neměl ani tušení, že ty nejtěžší boje teprve nastanou a že dožije se zklamání bolestnějšího všech předcházejících.

S několika posledními dollary ocitil se v Chicagu. Vyhledal přítele, seznámil se s několika krajanů a po několik následujících dní prohlížel si město, o němž již druhdy mnoho slyšel a četl. Bylo mu celkem pěkně u srdce, když procházel se tím americkým Babylonem, plným horečného života, spěchu a ruchu. Vzpomínal, jak vždy se zatajeným dechem pohlížel na obrázky amerických "mra-kodraků" a jak vše zdálo se mu neuvěřitelným a nemožným. A hle, nyní on, Štěpán Kuvala, prochází se pod těmi až neuvěřitelně vysokými budovami, vidí ten úsilovný americký život, slyší ten řev na počest boha Merkura a přece jen vše zdá se mu všedním a obyčejným. Nezdá se mu na tom nic zvláštního, nic co by duši zachvělo a celým tělem otřásl. Kuvala rychle všemu uvykl.

Po několika dnech počal sháněti se po nějakém zaměstnání. Myslí si, že jakmile jen trochu se uchy-tí, bude všimati si společenského života a pracovat tak, jako pracoval ve vlasti. Svým bystrým zrakem hned v prvních dnech svého amerického pobytu postřehl, že práce v společenském životě bude tu pro něho dost a dost. Vědomí síly, které sebou si přivezl, je v jeho snech posílvalo a byl pevně přesvědčen, že práce jeho i zde setká se s náležitým zdarem.

Známi sehnali mu práci v skladišti kteréhožto většího českého ob-

chodu a Kuvala, přesvědčiv se, že marně hledal by práce přiměřenější, oddal se svému osudu.

Záhy začal si všimati života Čechů chicažských a zejména dělnických organizací. I zde chopil se s plnou energií práce. Vstoupil do organizace socialistické a mezi svými spoludruhy snažil se uplatnit své síly. Byli strašně zanedbaní, malicherní a ubíjeli se pro každou maličkost. Kuvala ihned postřehl, že třeba tu pracovati k nápravě. S mladickým zápalem pouštěl se ve schůzích do debat, kritisoval, káral a mluvil o cestě k životu novému a krásnějšímu. Slova jeho však jakoby padala na skálu. Nejprve poslouchali jej ze zvědavosti, dva nebo tři nadšeně mu přizvukovali, ale když ve svém ostrém kritisování neustával, měli pro něho jen pošklebek.

Kuvala to dobře věděl, ale doufal v obrat. Měl už jisté osobní zkušenosti a dobře věděl, že nelze najednou získati nápravu. Nevšiml si pošklebků a byl hluchým k narážkám a štiplavým poznámkám, jimiž často zasypávali jej spoludruzi.

Ale když kteréhožto dne po jeho řeči, v níž odsoudil a na pranýř přibyl nebratrské jednání členů spolku, neuvědomělost jednotlivců a netečnost k věci, jej předseda zakřikl, že už toho je dost a že si od lečjakého zeleňáka nenechají rozkazovat, tu ze spolku vystoupil.

Leč u jiných spolků nenalezl poměry lepší. Mnohde bylo ještě více neuvědomělosti. A Kuvalovi konec konců život spolkový se shnul. Poznal, že ti lidé nedsružují se proto, aby společně kráčeli za nějakým společným cílem a ideou a aby se navzájem vzdělávali a ušlechťovali, ale že scházejí se proto, aby snadněji mohli hověti svým osobním choutkám.

Byl nešťasten nad těmi poměry. Ale na konec otupěl a snažil se nemysletí na věci, které jej roztrpčovaly.

Do sazárny "Štítu Svobody" dostal se před třemi měsíci. Ten podzemní svět se mu líbil. Cítil se tu jaksí volnějším, než kdekoli jinde před tím.

A jenom když tak časem zaléti myslí do minulosti a rozpomenul se na své mládí, nemohl ubrániti se pocitu, že celý jeho život byl vlastně tápáním za čímsi nedosažitelným a že konec konců všechno vyznělo v bolestné sklamaní. Chtěl vždy vybroditi se ze všednosti života, chtěl k slunci, k světlu, ale na konec uvázl zase v té jednotvárnosti, zlomen, unaven a neschopen znovu rozepjati křídla ku vzletnutí...

II.

Jednou v zimě časné ráno, sotvaže v podzemní dílně "Štítu Svobody" zahájena byla práce, rozlehl se bolestný výkřik. To malý Fráňa vykřikl. A když k němu přichvátali spoludruzi, viděli, jak Fráňa očima ztrnulýma a plným horkých slzí dívá se na zakrvavělou, rozdrcenou ruku.

Stalo se to asi takto: Když Fráňa onoho zimního rána kráčel do práce, v bohatých vložkách sy-pal se snih. Byla ranní bělavá mlha a vše vyhlíželo jaksí tajemněji než kdykoli jindy. Všechno sedivé a špinavé zmizelo a bílá nádherna rozložila se kolem. A Fráňovi, kráčejičím tu bělostnou záplavou, bylo nesmírně příjemno v duši, nejen z pohledu na bělostné obalení všech věcí v dohledu, ale i ze vzpomínek, které opřádaly jeho duši. Nebylo možno Fráňovi nevzpomínat. Mysl jeho zaletěla tam do dáliky, do vlasti, kde prožil svoje dětství, krásné chvíle, jimž podobné prožití už nebylo.

Vzpomínal na své druhy a na dětské radovánky, jež sebou přináší zima. Na všechno vzpomínal a tak pěkně bylo mu v duši. Zdálo se mu, že stojí ve venkovském kostelíku, kde shromážděna jest celá ves, hlava na hlavě. Venku je bílo, krásně bílo... Jsou vánoce a ty na českém venkově náleží k nejkrásnějším dnům v roce. Stojí Fráňa mezi svými druhy a oddává se sladkým, misteriosním snům, poslouchá rozradostněné zpěvy, naslouchá zvuku varhan.

A když vstoupil do sazárny, rozhlédl se kolem a spatřil tentýž stejný, smutný a jednotvárný svět jako kdy jindy, bylo mu smutno až k pláči... Ký div, že při práci náhle znovu zatoulal se do svých snů a zas na několik okamžiků vmyslel se do krásného života, na něž lze už jen vzpomínat. Zase slyšel zvuk varhan a sladce, melancholický zpěv vesnických zpěváků, viděl jak kostel ozářen je polotajemným světlem voskovic a cítil vůni kadidla.

A v tom vzpomínání pojednou duše jeho se otřásla a Fráňa pocítil palčivou bolest, která projela celým tělem. V zamyšlení ruka svezla se mu do stroje a Fráňa rázem vrácel byl skutečnosti. Neslyšel už hlahol varhan, nýbrž jednotvárné hučení strojů a nad hlavou nehořely mu voskovic, nýbrž svěla plynová, ušpiněná lampa.

Fráňova ruka byla rozdrcena, ale hoch nenářkal. Jenom do rtů zuby zatínal a trpělivě snášel bolest. Zdálo se mu, že trpí za ten okamžik rozkoše vzpomínání, kterému se před tím oddal a vědomí to bolest jaksí mírnilo. Ránu vymyli a hoch dopravili domů.

Druhého dne na Fráňovo místo přišlo děvče asi osmnáctileté, hezké a stále usměvavé. Podzemní dílna jakoby její příchodem dostala zcela jiný ráz. Nebylo už tu tak jednotvárně, nudno a smutno. Zdálo se, že do podzemního tohoto světa zasvitl paprsek slunce... Mary Myslíková byla skutečně hezkým děvčetem. V světě tiskařské černě rychle zdomácněla. Měla úsměv a pěkné slovo pro každého a proto všichni si ji oblíbili. Všichni hleděli na ni s výrazem laskavosti v očích a snad za největší hřích považovali by ublížiti jí nepřekným slovem. Snažili se všichni pobyt v podzemní dílně zpříjemniti, rádi prokazovali jí drobné služby a práci jí usnadňovali.

Mary Myslíkové líbilo se mezi těmi dobrými hochy kteří hleděli k ní, jako k čemusi nadpozemskému. Byla společnou láskou všech.

Více však a častěji než ostatní Štěpán Kuvala obracel své zraky k líšum, kde usměvavá Mary svými bílými prsty brala list za listem a krmila nenasytý stroj. Často setkaly se jeho zraky s jejíma hezkýma a veselýma očima a tu obyčejně jakoby dopaden při něčem nedovoleném, sklopil je rychle, anebo zahleděl se někam jinam.

Bylo mu líto toho děvčete, které cesta za životem zavedla až do těchto míst. Jsou místa, kde zdá se nám, že by neměla být žena. A tak zdálo se Kuvalovi, který v ženě viděl vždy cosi vyššího a vznešenějšího.

Kuvalovi často před zraky zatanul obraz Rodinovy ženy. Nádherné sousoší francouzského myslitele, sochaře-člověka, které kdysi viděl na svých potulkách světem, učinilo na něho mohutný dojem. Muž umučený, s tvrdými rýsy ve tváři, plně bolestí, obrací živné zraky ku ženě-těšitelce a ta spílel mu pohledem, plným soucitu a hlavu trpítele ovtíjí do svých bohatých vlasů...

(Pokračování)

Potěšující slova.

Mnohá omažská rodina uzná je za taková.

Míti bolesti a útrapy nemocných zad odstraněny; býti úplně zbaven obtížných, nebezpečných močových chorob; postačí, aby každý trpěl chorobou ledvin stal se vděčným. Sdělení, jak lze asi velkou tuto změnu přivoditi, ukáže se býti potěšujícími slovy stám omažských čtenářů.

Pi. G. G. Wiklund z č. 819 již. 24. ul., Omaha, Neb., praví: "Mr. Wiklund má velkou důvěru v Doan's Kidney Pills jako měl, když učinil vyjádření ohledně své zkušenosti a mínění o tomto léku pro uveřejnění v našich omažských časopisech na jaře 1899. Po několik měsíců soužen byl bolestí v křídli. Nejprve věnoval chorobě nepatrnou jen pozornost, ale tato, postupně se horšila a stávala se bouřevnatější a následkem zaměstnání jeho ve vedru strojírny za dne a náhlá změna, když vyšel za noci, přispívala, ne-li dokonce zaviňovala chorobu. Sledoval, že úlevy, možno-li, musí se mu dostat. Právě v tom čase pozornost jeho upoutána byla na Doan's Kidney Pills. Opatřil si je a užíval, choroba rychle byla zaplášena a k velikému potěšení jeho vyléčení bylo trvalé. Zasluby Doan's Kidney Pills byly dokázány nade vše pochybnost."

Na prodej ve všech lékárnách. Cena 50 centů. Foster-Milburn Co., Buffalo, N. Y., výhradní jednatel pro Sp. Státy. Pamatuje jméno, Doan's a neberte jiných.

OMAHA Loan & Building Association

přestěhovala se z Bee Building do jich nových úřadoven na jiho-vých. roh 16. a Dodge ul. kdež všichni staří i noví podílníci budou srdečně vítáni. Společnost tato platí 6 procent na vaše úspory a obstarává půjčky na domoviny na měslečné snadné splátky. Geo. M. Nattinger, tajemník. G. W. Loomis, předseda.

Dr. Jos. Fr. Lauwetz

WAHOO, NEB., Český lékař a ranhojič. Úřadovna v Šafránkové Bloeku nad holířnou. Telefon číslo 37. Poslouží v každé době. 45tf

Dr. F. H. Kučera

Český lékař a ranhojič ve Verdigre, Neb. Farmerský telefon v úřadovně. Jest hotov posloužití krajanů v každé době a do okolí jede na zavolání. 39tf

Viditelný. Trvanlivý. Rychlý.

UNDERWOOD STANDARD TYPEWRITER.

Stroj, jež konečně koupíte.



Je-li to Underwood, jest dobrý.

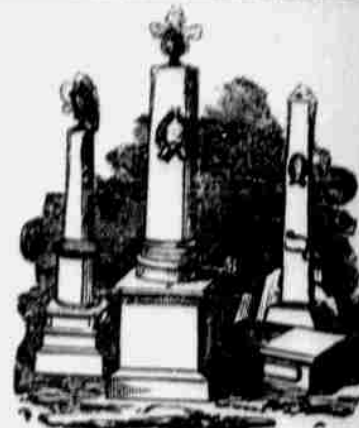
UNDERWOOD TYPEWRITER CO. 1617 Farnam St., - 37-5 - Omaha, Neb.

POMNIKY

žulové a mramorové Frank Novák,

1413-15 So. 13th St., Omaha. (Naproti Hotělu Praha)

Velký sklad, krásná práce zaručena. Kupte si pomník v Omaze. Co ušetříte, zaplatí vám více než cestu.



Nejoblíbenější středisko Čechů z Omahy i venkova jest

Elegantně zařízený HOSTINEC

kteří vlastní Jos. Novák, č. 424 již. 15. a Howard ul.

Výtečný Kragův "Cabinet" stále na čepu, jako i nejlepší piva lahvová. Na skládě má pouze ta nejlepší vína, jemné likéry a výboras doutníky. Chutný zákusok po ruce. O hojnou přizeň krajanů žádá JOS. NOVÁK.

První třídy HOSTINEC a moderné Restaurant

VLASTNÍ JOHN M. FIXA číslo 1516-1518 Dodge ulice, Omaha, Neb.

V moderně zařízené jídelně bude Vám vždy a každou hodinu ochotně poslouženo těmi nejlépe připravenými jídlý, zvěřinou a různými lahůdkami, jaké jen možno během každého období zaopatřiti. Mimo st-louisšský "Lempův" výborný ležák světoznámé "Piseňské" stále na čepu.

Nejrodovější černice ve zdravé krajině v Texas! LACINO PRODÁVÁ NA 12 LET SPLÁTKY ROSENBERG IMMIGRATION CO., ROSENBERG, TEXAS. 312f